

Stúgvandi fullt var av fólki í kirkjuni til vigsluni og tey sungu av heilum hjarta til heiðurs fyri nýggju kirkjuni

Hans Jacob Joensen, biskupur um Gøtukirkju:

Her skal óttafulla og niðurboygda hjartað verða uggað

– Kirkjur byggja vit við tí endamáli, at her skal Guds evangelium verða boðað. Her skal hitt óttafulla og niðurboygda hjartað verða uggað, og hitt harða og sjálvsøkna sinnið verða boygt. Her skal menniskja verða bygt upp, so tað kann standa ímóti øllum tí sum brýtur niður, segði biskupur í vigsluprædikuni

Við pomp og prakt varð Gøtukirkja vígd seinasta sunnudag. Hendan dagin sá út sum alt helt við Gøtukirkju. Veðrið var av tí allarbesta, sólin skein oman og niðan á báðar Gøturnar meðan ein tann størsta kirkjuliga hendingin í bygðarinnar søgu, síðan Gøtu Tróndur var tvungin at taka

við kristnari trúgv fyri 1000 árum síðan, fór fram.

Kirkjan var stúgvandi full av fólki og mong stóðu utanfyri og í kjallaranum, har møguleiki var at hoyra vigsluna bæði á sjónvarps-skjógga og í hátalarum.

Sangurin var góður og kórið á loftinum stuðlaði óført. Hátíðardámurin gjør-

dist ikki minni av at hennara hátígn, Margreta, órótning og hannara fylgi sat í kirkjunni. Og uppaftur meira litfagurt gjørdist alt, tá teir 46 norðurlendsku biskuparnir fylltu stóla-rekkjurnar fremst.

Dagurin var eisini ein stórur dagur fyri Eystur-oydna. Hetta er triðja

nýggja kirkjan sum er vígd seinasta árin, Fuglfjarðar Kirkja, Friðrikskirkjan og nú Gøtukirkja og hvør er prýðiligari enn onnur. Hetta sigur kanska eisini eitt sindur um hvar størsta menningin í samfelagnum er farin fram seinastu mongu tíggjuárin.

Hans Jacob Joensen, biskupur, vígdi kirkjuna og helt vigslutaluna. Sóknar-

Lagt til rættis: Jústinus Eidesgaard
Myndir: Kalmar Lindenskov

presturin Peter O.K. Olofson prædikaði yvir dagsins teksti.

Hans Jacob Joensen sigur, at vigslan gekk stak væl. Vigslan fer fram eftir fóstum rituali.

– Í Danmark er hetta ritualið gjørt av nýggjum seinna árin, men í Føroyum er hetta ikki galdandi. Vit nýta framvegis gamla og kanska eitt sindur meira hátíðarlaga ritualið, sigur Hans Jacob Joensen.

Vit prenta her prædikuna hjá Hans Jacob Joensen, biskupi. Í mikudagsblaðnum prenta vit prædikuna hjá fuglfjarðarpresti. Hans Jacob Joensen segði:

»Tí tú, Harri, meg gleddi við gæringi tínunum, um handaverk tiri eg frøa meg má.

Hvør miklir eru, Harri, gæringar tínir, ovurjúpur er hugur tín! Bert ein byttlingur fatar tað ikki...

Hin rættvísi veksur sum pálmin, sum Libanons sedrstræ grøir hann.

Teir plantaðir eru í Harrans húsi,

í Guds várs forgørðum blóma teir.

Sjálvt í ellini teir ávøkst bera,

eru gróðrarmiklir og grønkast,

til tess at lýsa, at Harrin rættvísur er,

at hjá kletti mínum eingin órættur er».

(Sl. 92, 5–7, 13–16).

»Gud er Gud, um land alt legðist oyði/ Gud er Gud, um menniskjan øll doyði». Frá fyrsta degi hevur hin kristna kirkjan hildið fast við hesa jättan, og síðan Petter Dass legði hana inn í vakra og stórbæra sálm sín, hevur hon um okkara leiðir nógvast staðir verið sungin næstan hvønn sunnu- og heiligdag. Men tað dylist ikki fyri, at av og á verður sagt henni ímóti. Av og á stígur onkur vitsins kallur fram og mótmælir, tí menniskjað er størri og dýrabær-

ari enn so, at Gud kann vera til uttan tað. Men hesi mótmæli fáa neyvan hóskiligari svar enn tað, vit beint nú hoyrdu sálmaskaldið geva: »Bert ein byttlingur fatar tað ikki, einum dára skilst hetta ikki».

Men hóast Gud er óheftur av hesum heimi, so merkir tað ikki, at hann einki hevur við henda heim at gera. Sjálv kjarnan í kristindómnum er, at hesin heimur og alt, ið hoyrir honum til, hevur sín uppruna í Gudi, og at Gud hevur lagt og framvegis leggur seg út í viðurskiftini her á ein slíkan hátt, at hann ikki bert heldur øllum uppi, men at hann hevur formað søguna hjá fólki sínum, Ísrael. Og saman við søgu Ísraels hoyrir søga Jesu Krists, so satt sum hann var jørdi, og frelsan kemur frá føðunum. Og søga hansara er í tann mun søga okkara, at hon snýr seg um ævigu bjarging okkara, um frelsu okkara. Men tað merkir sjálvsagt ikki, at øll hava fingið sama leiklut í hesi søgu. Og tað merkir heldur ikki, at vit eru fórir at siggja og skilja hesa søgu í Guds ljósi, ella at siggja leiklut okkara í henni, sum Gud sær hann – annars høvdu mótsetningarnir ikki verið so nógvir, og alt menniskjans høvduðbrýggi kundi verið spart.

Men Gud er í himmalinum, og vit eru á jørdini, og tí er so stórur munur á, hvussu vit siggja hesa søgu okkara og egna leiklut í henni, og hvussu Gud sær hana og okkara leiklut í henni. Viðgangast má, at oftani sært tað út, sum er tað blinda tilvildin, ið ræður, og vit duga ikki at siggja Guds skipaðu ættan í tí, sum fer fram. Men so satt sum Gud er skapari og søgunnar harri – eisini yvir tí stutta parti av hesi søgu, sum fall okkum í lut – so satt kunnu vit við frimóði og treysti trúgva, at í ongun færi verður tað tilvildin, ið kemur at fáa seinasta orðið. Tí tá ið saman um kemur stendur alt í Guds almáts hond, í tí hondini, sum er

Skrúðgongan ber halgilutir úr gomlu kirkju, prestar, biskuppar og politikkarar

Ikki øll rúmaðust inni, men tey lurtadu uttanfyri í góða summarveðrinum